

Cleo Huizinga, privédetective

In het honderd

Korte inhoud

Het eerste deel van de verslavende, grappige en spannende feelgoodserie van Marijke Vos.

Cleo Huizinga is dolblij met haar nieuwe baan als assistent van privédetective Sandra Keizer. Zonder enige opleiding maar vol goede moed stort ze zich op alle zaken die Sandra haar toeschuift. Als er een belangrijke zakenman ontvoerd wordt, besluit Cleo zelf naar hem op zoek te gaan en daarmee ontketent ze een onverwachte wending in de zaak.

Cleo's eerste zaak is de ontvoerde schoothond van de gevallen BN'er Chelsea Valentino. Cleo verdenkt persoonlijk assistente Lora die een hekel heeft aan haar bazin en ze gaat undercover om de ex van Chelsea in het oog te houden. Dat terwijl de tijd door blijft tikken en het beestje nog steeds nergens te bekennen is.

Cleo Huizinga, privédetective is een zesdelige feelgoodserie van Marijke Vos, auteur van *Wedden dat ik blijf*, *Eens in je leven* en de *Ridgewood Hall*-serie.

Voor mijn oma,
die vroeger altijd *Baantjer* voor me opnam en me dan de volgende
dag de videoband gaf, terwijl we zelf ook een videorecorder hadden.

Vacature

Per direct gevraagd:
Assistent particulier onderzoek (m/v)

Wegens grote drukte zijn we per direct op zoek naar een ervaren assistent voor ons gerenommeerd bureau voor particulier onderzoek.

Eisen sollicitant:

- Hbo werk- en denkniveau;
- Relevante diploma's;
- Minimaal 3 jaar werkervaring in een soortgelijke functie;
- Een achtergrond als rechercheur bij een opsporingsdienst is een pré;
- Technisch inzicht en analytisch vermogen;
- Kennis met betrekking tot onderzoek in open bronnen (OSINT);
- Flexibiliteit (je werkt wisselende tijden, avonden en weekenden);
- Een goede beheersing van de Nederlandse taal in woord en geschrift;
- Niet bang om confronterende gesprekken te voeren. Jij staat je mannetje!

Wij bieden:

- Prima secundaire arbeidsvoorwaarden;
- Laptop en mobiele telefoon van de zaak;
- Gevarieerd takenpakket;
- Eigen werkplek;

- Flexibele uren;
- Veel zelfstandigheid;
- Marktconform salaris.

Neem bij interesse contact op met S. Keizer via onderstaande gegevens.

Hoofdstuk 1: Keizerlijk

‘En wat maakt jou de perfecte kandidaat voor deze baan?’

De vrouw tegenover me kijkt me onderzoekend aan. Terwijl ik ijverig nadenk over mijn antwoord neem ik haar in me op. Haar asblonde haren zitten netjes in een knot getrokken, met hier en daar een verdacht grijs ogende lok. De rimpeltjes langs haar ogen en mond hintten naar haar ware leeftijd. Ouder dan ze wil laten voorkomen, dat is zeker. Haar voorhoofd is opvallend strak en de huid op haar jukbeenderen trekt ietsje omhoog. Gevalletje botox.

Pas als ze veelbetekenend haar keel schraapt, besef ik dat ze nog altijd op een antwoord wacht.

‘Eh...’ begin ik. Tja, wat maakt mij nou geschikt voor deze baan? Dat ik geld nodig heb zodat ik niet de rest van mijn leven bij mijn ouders hoef te bivakkeren? Dat ik samen met mijn vader alle afleveringen van de oude misdaadserie *Baantjer* heb gekeken en daarom denk dat het allemaal niet zo heel moeilijk kan zijn? Eerlijk gezegd lijkt mij dat niet het antwoord dat ze wil horen.

Mijn ogen schieten over de ingelijste diploma’s op de wand achter haar. ‘Het sluit naadloos aan bij mijn opleiding,’ hoor ik mezelf zonder het geringste spoor van twijfel zeggen.

Hmm. Niet helemaal waar. Ik studeerde immers voor pedagogisch hulpverlener en maakte die opleiding niet af. Daarna wilde ik de politieacademie een kans geven, alleen gaf de veredelde Coopertest bij aanvang mij dan weer geen kans. Sindsdien hop ik een beetje van baan naar baan. Oriënteren op de arbeidsmarkt, noem ik het. De conclusie van mijn laatste baan als loketmedewerker bij de gemeente luidde al snel: dit hoe dan ook niet.

‘Hmm, en je opleiding is...’ De vrouw voor me bladert door het stapeltje documenten voor haar. Mijn snel in elkaar geflanste brief. Mijn met gevoel voor drama in elkaar geknutselde cv.

‘Forensische psychologie,’ lees ik op van het grootste diploma aan de wand. Ik voel mijn wangen rood kleuren als ze mijn cv bekijkt. ‘Dat staat er niet,’ voeg ik snel toe. ‘Want... dat was een specialisatie eh... binnen de andere opleiding. En daarna deed ik nog zoiets, maar dat ben ik ook vergeten erbij te zetten.’ Ook dat is niet waar. Maar er staat me vaag bij dat in een van mijn vakken op het hbo weleens iets is gezegd over forensische psychologie. Ja, volgens mij werd het zijlings genoemd. Vooruit, misschien was het een verwijzing naar een ander boek. Punt is, ik heb van die term gehoord. En op de politieacademie was het ook vast en zeker aan bod gekomen, als ik die opleiding daadwerkelijk gevolgd had.

‘Verder ben ik enthousiast, nieuwsgierig, gedreven en kan ik direct beginnen. Ik sta zoals gezegd... mijn mannetje!’ verkoop ik mezelf en ik plak een glimlach op mijn gezicht, als ze met een frons naar me opkijkt. Althans, ik denk dat ze fronst. Ze knijpt haar ogen iets samen, maar haar voorhoofd blijft zo glad als het IJsselmeer op een hoogzomers dag.

‘En je ervaring op het gebied van particulier onderzoek is...’

‘Talrijk,’ maak ik af. ‘Veel ervaring.’ Koortsachtig probeer ik te bedenken hoe ik mezelf kan verkopen zonder verder verstrikt te raken in het web van mijn eigen leugens. ‘Ik heb veel... onderzocht.’

‘Hmm,’ zegt ze weer. Ze bekijkt nogmaals mijn cv – ik heb geen idee hoe ze ook maar iets kan geloven van wat ik vertel – en tuurt een paar seconden intens naar me. ‘Heb je een auto?’

Als je het zo wilt noemen...

‘Ja,’ antwoord ik resoluut en ik denk aan mijn aftandse Suzuki Alto die thuis één staat te worden met de natuur.

‘En je kunt direct beginnen?’

‘Vandaag nog.’ Een sprankje hoop ontbrandt in mijn borst en knettert als een sterretje door mijn lijf. *Geef me deze baan. Geef me geld. Geef me mijn leven terug.*

Ik snák naar een avondje alleen op de bank met een zak chips in de ene hand en de macht over de afstandsbediening in de andere. Zo gauw ik weer inkomen heb, ga ik als eerste op zoek naar een eigen woonruimte. Al is het een kelder ergens in Noord, ik neem alles met beide handen aan.

‘En ik bak de lekkerste bananencake,’ hoor ik mezelf dan zeggen. Werkelijk niets aan deze vrouw heeft me het idee gegeven dat ze een goede bananencake op zijn tijd kan waarderen, maar goed, nu heb ik het al gezegd. Ik bijt op mijn lip en wacht af.

Geef. Me. Deze. Baan.

Opnieuw staart ze me langere tijd aan. Dan zucht ze en ze schuift een contract mijn kant op. ‘Als je akkoord gaat met dit salaris...’ Nieuwsgierig werp ik een blik op het papier en onderdruk een vreugdedansje. *Hallo, eigen appartement!* ‘...kun je beginnen met het opruimen van de keuken. Daarna mag je de voorraadkast ordenen en kijken wat er nog besteld moet worden. Ondertussen zal ik Ahmet vragen of hij een e-mailaccount voor je aanmaakt.’

‘Zodat ik mijn eigen zaken kan oppakken?’ Ik veer hoopvol op. In gedachten zie ik mezelf al ’s ochtends met mijn kopje koffie aan het bureau zitten, terwijl het eerste telefoontje komt dat er weer een lijk gevonden is. Met een zucht zal ik opstaan, mijn trenchcoat aantrekken en mijn hoedje opzetten om op pad te gaan. Precies zoals rechercheur De Cock in *Baantjer*.

Mijn hart maakt een sprongetje als ik denk aan mijn jeugdheld. De assistent van de Cock, Dick Vledder, met zijn stoere leren jas en gevatte opmerkingen. De poster van Victor Reinier die die rol met verve speelde, hangt nog altijd boven mijn tienerbed. Triest genoeg slaap ik daar nu dus weer onder.

Hmm, misschien moet ik die poster toch maar weghalen.

‘Begin maar met de keuken en dan zien we daarna wel verder...’ Ik zie een hint van een glimlach om haar lippen en dan wuift ze me in de richting van de deur van haar kantoortje. ‘De keuken is aan je rechterkant. De voorraadkast vind je via de keuken.’

Pas als ik opsta, dringt het tot me door. Wacht even. Dus... ik heb de baan?

Ik ben de nieuwe assistent van privédetective Sandra Keizer?

Ha!

Zou het dan toch die bananencake zijn geweest die haar over de streep trok?

Ik onderdruk mijn inwendig gejubel en het vreugdedansje dat eruit wil. ‘Dank u wel, hier krijgt u geen spijt van,’ verzeker ik haar

met een grijns en ik onderdruk voor het gemak ook de neiging om te salueren. Dan kijk ik even om me heen. ‘Waar kan ik mijn spullen laten?’

Sandra Keizer kijkt even peinzend om zich heen. ‘Ik werk het liefste in alle rust. Ik zal Ahmet vragen om een bureautje in de wachtruimte neer te zetten.’

Hm, niet direct wat ik in gedachten had. De wachtruimte van het kantoor van Sandra is een klein halletje van drie bij drie met een rij plastic stoelen langs de wand. Het gaf me een tandarts-vibe toen ik binnenkwam. Sowieso is de ruimte niet bepaald wat ik me had voorgesteld bij het kantoor van een privédetective. Toen ik vanochtend mijn fiets voor het pand neerzette, dacht ik zelfs even dat ik verkeerd zat. Op de grote ruit voor me stond met gouden letters: ASIAN PARADISE, omlijst met gouden bamboestokken en dubieus ogende pandaberen die meer weg hadden van hyena’s. Het duurde even voordat ik besepte dat de ingang van het detectivekantoor náást de ingang van het Chinese restaurant zat. Niet zo glamoureuus als ik had verwacht dus. Nadat ik met een zoemer was binnengelaten, beklom ik de lange trap terwijl de geur van koe loe yoeek mijn neusgaten prikkelde. Begrijp me niet verkeerd, ik kan een goede Chinees echt wel waarderen, maar om tien uur in de ochtend is die lucht toch best heftig. Eenmaal boven kwam ik in een soort witte steriele ruimte, die dus als wachtruimte dient voor de klanten van de meest gevraagde privédetective van Nederland. Sandra’s werkkamer zelf is aanmerkelijk groter, met een boekenkast vol kunstobjecten, een zitje aan de zijkant en een groot raam dat uitkijkt op de gracht. Nou ja, als je tussen de daken van de huizen doorkijkt dan. En je ogen een beetje samenknijpt. En je linkerwang tegen het raam drukt. Wat ik uiteraard niet heb gedaan toen ze even een kop koffie was halen.

Goed, een baan dus.

*Ik ben de nieuwe assistente van privédetective Sandra Keizer.
Bring. It. On.*

Kom maar op met je lijken, ontvoeringen, criminele bendes en wat allemaal nog meer.

Maar eerst even die keuken opruimen.

Aarzelend loop ik de lege wachtruimte in, maar hoor dan mijn naam. 'Cleo?'

Direct draai ik om. Misschien heeft ze bij nader inzien al een eerste zaak voor me. Ik zie direct voor me hoe ik op mijn eerste dag op epische wijze een drugsdealer ontmantel, waarvoor de burgemeester me tijdens een officiële ceremonie een onderscheiding geeft, terwijl Sandra trots naast me staat. *Ik zag direct dat ze het in zich had.*

Met roffelend hart kijk ik haar ademloos aan. 'Ja?'

'Wil je de deur achter je sluiten?'

O.

Natuurlijk.

Ik knik en sluit de deur, waardoor Sandra uit mijn beeld verdwijnt. Misschien ook wel beter, dan kan ik even ongestoord rondneuzen. En hé, daar hoef ik me niet schuldig over te voelen, want nieuwsgierigheid is vanaf vandaag een van mijn meest gewaardeerde karaktereigenschappen. De stuwende kracht van mijn bestaan. De motor van mijn carrière. Ik loop met een tevreden gevoel naar de keuken, waar een duur ogend koffieapparaat een groot deel van het aanrecht beslaat. Het wordt alleen maar beter: elke ochtend een goede cappuccino. Mij hoor je niet klagen.

De keuken is een relatief grote ruimte, met een klein tafeltje met twee kuipstoeltjes. Tevreden kijk ik rond. Hier zullen we onze lunchpauze houden terwijl we speculeren over de nieuwste aanwijzingen en tot baanbrekende inzichten komen. Het stukje aanrecht dat naast het koffieapparaat overblijft, staat vol met lege kopjes en bordjes. Tot mijn grote opluchting is er ook een vaatwasser. Snel ruim ik de vuile vaat in en zet het ding aan, zodat dat in ieder geval uit de weg is. Dan open ik wat kastjes en veeg met een vaatdoekje het aanrecht schoon.

In de kleine koelkast in de hoek vind ik, niet geheel verrassend, wat bakjes met restjes Chinees. Daarnaast staat er een hele rits sapjes in allerlei dubieuze kleuren. Wat is dit? Overdag een sapgoeroe en 's avonds afhaalchinees?

Ik realiseer me dat ik eigenlijk maar weinig weet van mijn nieuwe baas. Toen ik de advertentie zag waarin ze vroeg om een assistente,

heb ik direct iets in elkaar geflanst waarvan ik hoopte dat het indruk zou maken. Ik bedoel, privédetective? Dat klinkt als de meest geweldige baan ter wereld. Het is mij op het lijf geschreven. En ik kan het geld goed gebruiken. Sinds Rik en ik vorig jaar uit elkaar zijn gegaan, woon ik tijdelijk weer bij mijn ouders, en eerlijk gezegd is dat verre van ideaal. Het zijn lieve mensen hoor, maar serieus, hoe heb ik dat de eerste twintig jaar van mijn leven volgehouden zonder krankjorum te worden? Mijn moeder maakt zich zorgen om álles en bemoeit zich dan ook met álles, terwijl mijn vader de hele dag met een van zijn duizend hobby's bezig is waardoor het huis meer en meer dichtslibt met alle spullen die hij daarmee verzamelt. Daartussendoor hobbelt dan mijn opa, die half dementerend de Friese staande klok in de hal minstens vijf keer per dag waarschuwt voor de felheid van een hondsdolle chihuahua, een van de meer hardnekkige overblijfselen uit zijn carrière als hondenfokker.

De enige plek waar ik me terug kan trekken is mijn oude tienerkamer, die ik dus noodgedwongen opnieuw betrokken heb. Alles is er nog zoals het er vroeger was. Van het kleurrijke kralengordijn dat mijn bed scheidt van de rest, tot dus de poster van Dick Vledder boven mijn bed, die ik als puber heimelijk uit een van de vele plakboeken van mijn vader heb getrokken. Op de plank boven mijn kleine bureau staan al mijn vaders papieren uitgaven van *Baantjer*, met daarnaast een stapel dvd-boxen met alle elf seizoenen, die we in mijn tienertijd samen tot in den treure hebben gekeken. Daar waar mijn leeftijdsgenoten *cs* keken, stak mijn vader me aan met zijn fascinatie voor *Baantjer*, dat allang van de buis was toen ik uit de luiers kwam.

Als ik de koelkast weer sluit, valt me pas op dat er een smeedijzeren balkonnetje aan de buitenkant van het raam is. Er is niet echt een deur, maar het raam kan zo te zien vrij ver open. Ik duw opnieuw mijn wang tegen het raam om het goed te kunnen zien. Er staan een stoeltje en een tafeltje, beiden groen van de aanslag. Zo te zien gaat Sandra daar niet vaak zitten. Ik neem me voor om het balkon later wat op te knappen, zodat het mijn mijmerplek kan worden. Dé plek waar ik tot alle inzichten kom om mijn zaken op te lossen.

Ik draai me weer om en spot dan de deur die waarschijnlijk naar de voorraadkast leidt. Nieuwsgierig open ik hem. Het is een soort inloopkast vol planken met notitieblokken, post-its en pennen, maar ook koffiebonen, houdbare melk en een enorme voorraad lege bakjes van de Chinees. Ik weet niet precies waarom, maar er gaat een steek van teleurstelling door me heen. Ik weet niet wat ik had verwacht: verrekijkers, pruiken, kranten met gaten? Dit ziet er echter gewoon uit als een voorraadkast van een kantoor. Ik pak een notitieboekje en een pen en schrijf op wat er bijna op is, terwijl ik plank voor plank afa.

Ik schrik op als ik een geluid achter me hoor. Er valt een donkere schaduw over me heen. Razendsnel draai ik me om en kijk dan verschrikt in de ogen van een jongeman met een vlassig, donker snorretje. Zijn bruine ogen kijken me even verbaasd aan, maar verzachten dan. 'Jij moet Cleo zijn?'

Terwijl mijn hart tot bedaren komt, knik ik.

De jongen grijnst. 'Ahmet,' zegt hij en hij wijst naar zichzelf. 'Sandra had me gebeld.'

'Dat is snel,' antwoord ik verwonderd.

Ahmet haalt zijn schouders op. 'Ik was al beneden, dus hoefde alleen maar de trap op te lopen.' Hij wijst achter zich. 'Kom je even checken waar je je bureau wilt hebben?'

Een vleug opwindning suist door me heen. *Shit is about to get real.* Mijn eigen bureau! Verheugd knik ik. Ik leg het notitieblok aan de kant en volg Ahmet als hij de keuken uit loopt, de wachtkamer in.

Mijn enthousiasme wordt ietsje getemperd als ik het klaptafeltje zie dat tegen de muur staat. Ahmet staat midden in de ruimte en draait om zijn as. 'Waar is je spot?'

'Eh...' Mijn ogen glijden door de ruimte, waar elke vrije wand wordt bezet door plastic stoeltjes. In de hoek staat een waterdispenser. Misschien als ik die iets opzijschuif...

'Daar misschien?' Ik wijs op de hoek. 'Als die waterdispenser iets aan de kant kan?'

Hij wrijft over de donkere stoppels op zijn wang. 'De kabel moet wel in het stopcontact, weet je, maar we kunnen het proberen.' Hij schuift met wat stoeltjes, trekt de dispenser van zijn plek en een paar

minuten later klapt hij het tafeltje uit, dat meer wegheeft van een campingtafel dan een bureau, maar hé, ik klaag niet. Met een klap zet hij het tafeltje op zijn plek en kijkt er dan bedenkelijk naar. ‘Weet je het zeker?’

Samen turen we naar het tafeltje. Daarachter is amper nog plek om te gaan zitten. Bovendien moet je over het snoer van de waterdispenser heen stappen om er te komen. Toch lijkt het me de beste plek uit de minimale opties die we hebben. Vanaf deze hoek kan ik zowel Sandra’s kantoor als de deur naar de trap goed in de gaten houden.

‘Ja, het is perfect. Alleen nog een beetje opleuken.’ Ik kijk zoekend om me heen naar iets van een plant of een andere accessoire, maar buiten de stoeltjes en twee ingelijste oorkondes is de wachtruimte akelig kaal. ‘Denk je dat Sandra het erg vindt als ik het hier wat gezelliger maak?’

Ahmet trekt een moeilijk gezicht. ‘Gezelliger?’

‘Ja, je weet wel... plantjes, wat kleur erin, misschien een paar kaarsjes?’

‘Kaarsjes?’ Ongelovig trekt hij zijn wenkbrauwen op.

‘Ik denk er nog wel even over na,’ zeg ik snel, als zijn wenkbrauwen bijna zijn haargrens raken. ‘Wat is jouw functie hier eigenlijk?’

‘Ik ben *digital expert*. Dat betekent dat ik veel onlineonderzoek doe,’ legt hij trots uit als ik hem nietszeggend aankijk. ‘Er is geen systeem waar ik niet in kan komen. Daarnaast doe ik nog wat klusjes hier en daar,’ voegt hij snel toe.

‘O. En heb je dan beneden je kantoor of zo?’

Hij lijkt even te twijfelen, maar geeft toch antwoord: ‘Ik ben ook maaltijdbezorger voor Asian Paradise.’

Ik laat zijn woorden tot me doordringen. ‘Goh, dat is... breed georiënteerd.’

Ahmet knikt, kijkt op zijn horloge en wijst dan naar beneden. ‘Ik moet ook weer aan het werk, er moet nog een hoop voorbereid worden en Mea Wong doet me wat als ik te laat ben. Ik zal zorgen dat je morgen een eigen laptop, telefoon en e-mailaccount hebt. O, en heel veel succes.’